

החברותא

החברותא בשאנן פנימי לחברים גליון מס 293 בס"ד ערש"ק פר' וישב (א' ודעוה, סכרין) כ"ד כסלו תשס"ז

פנינים לימי החנוכה

חנוכה נקראת "רגל" מדרבנן שהרי היונים רצו להביא את בני ישראל לידי כפירה בהקב"ה כך שמלחמת החשמונאים היתה מלחמת אמונה והאמונה היא רגל שהעולם עומד עליה כדאיתא בגמ' (מכות כד) בא חבקוק והעמידן על (רגל) אחת וצדיק באמונתו יחיה.

מה שפעלו בתפלות ימי הדין ר"ה ויוהכ"פ ממשיכים לעוה"ז בימי החנוכה. (רבי לוי יצחק מברדישוב זיע"א) **וכן אמר האדמו"ר מברסלב זצ"ל כפי שזוכה האדם לפעול הסליחה ביוהכ"פ כך מאיר לו החנוכה, ורמז לכך** **אנו מוצאים בדברי משה רבנו ע"ה ובקשתו מהש"ת שאמר: סלח נא לעון העם הזה כגודל חסדך וכאשר נשאת לעם הזה וגו'. המלים כגודל חסדך וכאשר נשאת ר"ת חנוכה ...**

לשנה האחרת קבעים ועשאים ימים טובים להלל ולהודות. הימים נקבעו להודות ולהלל דוקא מתוך זה שקבעים להודות ולהלל כי ע"י ההלל וההודיה של אדם להקב"ה נקבעים בלב האדם ימים אלו כימים טובים אפילו לשנה האחרת.

חם בן נח פגם בעין כדכתיב וירא חם ובפה כדכתיב ויגד לאחיו. שם ויפת תקנם בזה שערות אביהם לא ראו ובזה שויכסו ערות אביהם. במעשה יפת יש כח ליונים שהם מכני יפת ובכח הדלקת נר חנוכה העלו את הראיה לקדושה ובזה שאומרים את ההלל וההודיה מעלים את הויגד של יפת. (אבני נור)

ולא מצאו אלא פך אחד וכו' (רמב"ם) אלא למעט לומר שתמיד ימצאו פך אחד. כי נקודה אמיתית ישנה ותהיה לעולם אצל כל אחד. נקודה קדושה זו היא היא המגינה ושומרת את עם ישראל מכל נגע נכרי. (חרושי הרי"ם)

שיטת הלל הזקן להיות מוסיף והולך שהעיקר הוא למצוא את הניצוץ הטוב והטוב הזה מוסיף והולך ממדריגה למדריגה עד שמגיע לטוב המועיל. לעומת זאת שיטת שמאי הזקן להיות פותח והולך בזה שהאדם צריך להיות כליל השלמות ועי"ז יפחית את השפעת היצה"ר מידי יום ביום יותר ויותר, - (כידוע בשלמות הבריאה יהיה הלכה כב"ש ור"ל).

בנרות חנוכה אנו מוצאים את הדין של: לילה, פתח, צד שמאל, למטה מעשרה, בחוץ, לרמז וללמד שאפילו האדם שנמצא במדרגה נמוכה עומד הוא בחושך ואפילה מבחינה רוחנית יכול בימים אלו לזכות ולהתעלות, באפשרותו להתרומם ולהתקרב אל הש"ת ולזכות בהארת ימים קדושים וגשנים אלו. (אמרי אמת)

מצותה משתשקע חמה עד שתכלה רגל מן השוק (ש"ע) רמז לשקיעת החמה שהם הנסים הנסתרים כדוגמת נס חנוכה, מצוה זו צריכה לעורר בך ולהביאך לידי כך שתכלה רגל מן השוק דהיינו שתפסיק לחשוב ממחשבותיך שהנך עושה משהו שהכל הרגל ומטבע.

מצות נר חנוכה להניחה על פתח ביתו לרמז בזה שאין הקב"ה משאיר את בני ישראל בלי נקודה טמונה כדי שלא תהא חלילה נפילה שלימה ומכוחה יכולה שוב להתעורר ולהתחדש כימים הקדמונים. והגרמז בדברי חז"ל פתחו לי פתח כחידה של מחט ואני פותח לכם פתחים שיהיו עגלות וקרניות עוברים בה. הפתח הזה נשאר מביהמ"ק האחרון. לכן הדלקתה על פתח ביתו.

הדלקה עושה מצוה. ההתלהבות שיש לאדם בעת עשיית המצוה עושה (מלשון תיקון) מתקן את המצוה ומעלה לשרשה.

בני בינה ימי שמונה קבעו שיר ורגנים. גם מציאות פך השמן יכולה להתפרש כנס טבעי ורק בזה שדלק שבעה ימים נוספים ראו את הנס העל טבעי, לפי זה נס חנוכה מעל הטבע הוא רק שבעה ימים, אבל בני בינה כשמתבוננים רואים שגם נס מציאת פך השמן הוא למעלה מן הטבע ולכך כל שמונת הימים נקבעו לשיר ורגנים להודות על התגלות בורא למעלה מן הטבע.

(רבי ישראל מטשורטקוב זצ"ל)

שיחת פרא"ש זי"ע א' פרי' אקץ תשל"ג, נאסר ע"י פריג"א.

בית מקדש השלישי - של אש

לחוטא ואו הוא אומר לעצמו איך שייך שאני יגיע לרבש"ע. ובעצם אין לתת לשכל להביא את ההרגשה הזאת, כי השכל פועל בדיוק להיפך השכל מלקט הניצוצות של חטאיו והאדם נהיה יותר נמוך וגורם שמתרחק יותר ויותר מהרבש"ע. אבל אם האדם עובד עם עצמו בהכרה שהקטנות היא מציאות אנוש ואז ככל שמלקט יותר את הניצוצות של חטאיו וככל שנהיה יותר נמוך הוא חי יותר עם הקב"ה שזה התכלית שלא לעבוד את השי"ת ע"י גבהות. וכשהוא לא בגבהות אז הוא בבחינת - לב נשבר ונדכה אלקים לא תבזה (תהלים נא). ואז הוא מתקרב אל השי"ת מתוך מציאות האנושי בקטנותו כי הקב"ה רוצה תהלה מקרוצי גוש וחומר דהיינו מגסותו של האדם. שגסות זו יעבוד אותו יתב"ש. ולכן כל כמה שהוא יותר נמוך יותר מגיע לאור והאור זה הקדושה השכל הנעלם מכל רעיון.

יתרון האור מן החשך ככל שהוא יותר בחשך הוא מכיר יותר את האור. לא שהחשך תוצאה מכשלונות אלא הכרת מהותו של האדם במציאות האנוש. האדם מכיר היטב את מציאותו השפל איך שהוא מבולבל ואיך שהוא ירוד וקטן. הכרת קטנות זו אינה אלא כדי שיגיע ממנה לאור הקדושה שכל הנעלם מכל רעיון. ולכן צריך לרדת יותר עד שמגיע לבחינת כל באיה לא ישובו ששם מתגלה האור הגנוז כחשיכה כאורה.

מאד קשה ללכת בדרך זו כי האדם מחפש סיפוק. וכשמגיע לחשך במקום להכיר את מציאות האנוש בקטנותו ולהגיע לאור הגנוז. מחפש האדם את הסיפוק של העצבות, והעצבות נחשב אצלו ל"אור". ומכיון שהאדם נאחז באור של העצבות אינו מכיר את האור האמיתי שמקיימו.

כשבא הקב"ה את עולמו בראו תוהו ובוהו כאשר אור וחושך משמשים בערבוביא. ומכיון

... כאשר בית המקדש השלישי יהיה קיים לא יהיה שייך בזה השגת אנוש, אך כאשר הקב"ה יוריד את בית המקדש זה יהיה שייך לכל אחד כפי שורש נשמתו שורש מציאות אנוש כגדול וקטן.

לכאורה איך אפשר ליהנות מכזה שלמות של בית המקדש השלישי, לכל אדם יש בו ניצוץ של עבודה אשר למענה נברא, אלא שחטא עץ הדעת הרחיק את האדם מן העבודה ע"י שמוחו התבלבל והתחבא בגן. מפני מי התחבא אדם וחווה הלא מלא כל הארץ כבודו. ובנשימה קודם שאכל מעץ הדעת היה אצלו בחינת מלא כל הארץ כבודו ובנשימה שלאחר כך מתחבאים בגן? אלא שזה האדם החיות שבו רצוא ושוב גדלות וקטנות. אמנם שלא יעלה על הדעת שגדלות הוא בגדלות וכשהוא בקטנות הוא בקטנות אלא דוקא כשהוא בגדלות אז הוא בקטנות.

קטנות זו אינו מפני החטא שגרם לו את הנפילה, אלא שכך הוא עבודת האדם בהשגת אנוש, הגדלות הוא זה שיוצר את הקטנות וכשהוא במציאות חטאתי נגדי תמיד אינו מחמת החטא ממש אלא שנהיה אצלו שלמות הקדושה שלמות הבטול במציאות אנוש. ומה היא השלמות? ההכרה שחי בו מנהיג יתב"ש. מפני שהאדם חי עם עצמו ובכל מחשבה הוא מקושר למעלה. כאשר ההתקשרות הזאת באה מתוך הקטנות שבעצמו החטאתי נגדי תמיד של עצמו ובזה שאין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא וזה שלא חטא הוא כח אלקי. הרי שקטנות אינו חטא ח"ו אלא שהקטנות היא מציאות אנוש שדרכה ניתן להיות מקושר לעליונים.

ההתקשרות בעוה"ז עם הקדושה מתאפשרת בכל נשימה ונשימה אפילו בנשימה שאני מגושם כל כך בתכלית הגשמיות כי מכל מקום ניתן להיות מקושר לשכל הנעלם מכל הרעיון. מדוע האדם לא מגיע לכך? כי הוא מרגיש את עצמו

השלישי? תפקיד האדם למלאות את יעדו כפי שורש נשמתו שהוא שורש מציאות אנוש כגדול וכקטן.

בא וראה הקב"ה בנה בית המקדש הראשון והשני מה היה יופיו שאשרי עין ראתה כל אלה. הקב"ה צוה להביא קרבנות עולות וזבחים. ואתו כל יפיו והדרו בשיר של הלויים. הקב"ה מצוה לטבוח ולשפוך דם דבר שלא מובן כלל. אלא שהקב"ה הראה לנו דוגמא איך אנו נשיג מתוך מציאות האנוש שלנו את האור והקדושה של בית המקדש. וכיום שאין ביהמ"ק קיים אומרים: ותערב לפניך עתירתנו כעולה וכקרבן - ונשלמה פרים שפתינו שתפילתנו יהיה כמו פרים. זאת אומרת כמו העולה שחייא כליל תקטר כלו אפר תוהו ובוהו שלא נשאר כלום כך שאנו מגיעים לבחינת כעולה וכקרבן. אפר תוהו ובוהו מאמונה הפשוטה ומהתפלה מאפר זה ומהאש הזה שאנו מגיעים למדרגה זו נבנה בית המקדש. וזהו בית המקדש של אש שיבנה בבית שלישי.

אם יש לרבש"ע בית מקדש מדוע הוא לא מוריד אותה לכאן. אלא שאין לו מה להוריד כי צריך להגיע לכזה בחינה של אש שתפלתנו יהיה בבחינת אש כעולה וכקרבן שנהיה אפר שזה תוהו ובוהו ואז אור וחשך משמשים בערבוביא. ואם ביהמ"ק אינו בשלמות כי תפילותנו אינם בשלמות ומעורב בהם עדיין אותו הסיפוק של העצבות והוא תופס מקום נכבד הרי שאין בזה ביטול אל הרבש"ע ולכן אין ביהמ"ק.

מובא בספרים שדלתות בית המקדש לא יהיו מוכנים ביחד עם בית המקדש אלא שיעשו אותם לבד. מה ענין של הדלתות? אלא שכתוב (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק אבוא בם אודה י-ה זה השער לה' צדיקים יבואו בו. הפתח של בית המקדש נבנה ונעשה מהעבודה שלנו ואם ירד בשלמות ביחד עם כל בית המקדש לא נדע שזה מהעבודה שלנו. ועכשיו כשיראו את דלתות בית המקדש יכירו כל יושבי תבל שלא יחרב יותר כי הגיעו לאותה בחינה של תוהו ובוהו כמו הרבש"ע והשיגו את האור מתוך העירבוביא

שאינ שני מלכים משמשים בכתר אחד הפקיד את העולם בידי החשך כמו שכתוב (בראשית א ב) והארץ היתה תוהו ובוהו וחשך על פני תהום. ואם כן תִּשְׁאֵל השאלה איך העולם קיים? והתירוץ הוא שהעולם קיים בכח האמונה הפשוטה. דהלא בפועל הכל מאתו יתברך שמו והוא האור הגדול. אלא שבבריאה נברא תוהו ובוהו ומחמת התוהו ובוהו נראה החשך כבריאה הנראית והתביעה מהאדם בתכלית שִׁיחֶפֶד לשלמות אמונה פשוטה כי כשיורדים בני האדם לחשך ובכח הסיפוק נאחזים בעצבות, וכדי שהעצבות יתן להם סיפוק ואחיה ישירו שירים עצובים שיגבירו את כאב העצבות כדי שהעצבות יתקיים ר"ל.

אבל התכלית בעבודת האדם בדרך האמונה הפשוטה אינו כן אלא שיהפוך חשך זה לאור האמיתי הנמצא בתוך התוהו ובוהו ששם אור וחשך משמשים בעירבוביא. נמצא שתכלית האדם שלא להשאר בחשך שהוא על פני תהום אלא לחדור בתוך התוהו ובוהו ושם יחזיק מעמד בכח האמונה הפשוטה ואז יכריז ויאמר: אלקים! יהי אור! כלומר אלקים שהוא הדין-חשך נהיה אור, ויהי אור. כלומר שהאדם החדיר בעולם שהבחינה הזאת אמונה פשוטה בבורא ובבריאה שתוהו ובוהו היינו שאור וחשך משמשים בערבוביא, וזהו האור באותה הבחינה של ששת ימי בראשית וביום השביעי שבת וינפש. וכשעובד על עצמו בששת הימים באופן הנ"ל מגיע לסוד האלקי שביום השביעי שבת וינפש.

האדם צריך לחפש מדרגה זו לעבוד שהתוהו ובוהו שלו יהיה בחינת ויאמר אלקים שבמאמר נברא העולם. וכשהאדם עובד על עצמו שנהיה אצלו תוהו ובוהו בחינת אלקים אז נהיה בבחינת מה אני בורא אף אתה בורא וזה בית המקדש השלישי.

את בית המקדש השלישי יוריד הקב"ה מאש. מאיפה יש לו אש ובכלל אין לנו שום השגה באיזה אש יוריד הקב"ה את בית המקדש

את עצמם. כל אלו יהיו נמשכים בבחינת השלמות.

נשמות אלו יהיו נמשכים מתוך החשיבה שאני כמוהו לא בעשיה אלא בפחד הסכנה ואם לא נכשלתי בפועל הוא רק מהסיבה שהקב"ה שלח שלא אכשל אבל במציאות חטאתי נגדי תמיד וכדי ואז יהי ממש עם הקב"ה ואז יהיו נמשכים גם הנשמות הנדחות. ואז האור היוצא מתוך החשך לא יהיה אור של עצבות רק תמות נפשי בשביל הויה ב"ה הויה אור.

הרא"ש סיים בברכה שנוכה כלנו שלא יחסר אפילו ניצוץ אחד כי הרבש"ע צריך את כלם וכשנגיע לשלמות בחינת חטאתי נגדי תמיד לא מצד הפגם אלא מצד מציאות אנוש דהיינו כשהוא בגדלות הוא בקטנות ומהתפלות בבחינת אש עולה וקרבן יתגלה מלכותו ונגאל ונוושע בישועה אמיתית של אור ששת ימי המעשה ויום השביעי שבת וינפש אמן כן יהי רצון.

של אור וחשך ואז כחשיכה כאורה נתאחד בכזה שלמות כמו שלמות קוב"ה ואז אלף שנים בעיניך כיום אתמול (תהלים צ ד). כי נגיע לבחינת אלף שנים של אדם הראשון שדוד המלך השלימו. ואז נגיע לבחינת כחלום יעוף שנלמד בראשית ברא לא מבחינת שכל שהוא נעלם מכל רעיון רק מבחינת אור מתוך החשך. דהיינו שלא יהיה במצב של חשך נותן לעצמו סיפוק של עצבות אלא שיהיה אור מתוך התווה ובוהו שהוא אור שבעת ימי בראשית ויהיה שלמות בית שלישי ע"י מציאות אנוש בבחינת עולה וקרבן.

מכיון שהאדם יגיע לשלמות בית שלישי ע"י מציאות אנוש בבחינת עולה וקרבן. לכן יוכלו בשלמות הבריאה גם הגוים שהם חסידי אומות העולם ליהנות ביחד עם כל הניצוצות שהם בבחינת יכירו וידעו כל יושבי תבל שכל השרשי נשמות נמשכים אחריה. ולא רק חסידי אומות העולם ימשכו בשלמות הבריאה אלא גם אותם נשמות שנדחו מאז חטא אדה"ר ולא יכלו לתקן

שהשמחה במעונם

הר"ר משה הובמן ומשפ' להולדת הבן

משפ' כהן להולדת הנכד

הר"ר מנחם מלר ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר שמואל יעקובסון ומשפ' להולדת הנכדה

הר"ר יהודה פרוש ומשפ' להכנס הנכד לעול המצוות

הר"ר חיים קירשנבויס ומשפ' להכנס הבן לעול המצוות

הר"ר מרדכי גולדברג ומשפ' לאירוס' הנכד

הר"ר בן ציון קלר ומשפ' לאירוס' הבת

הר"ר גדליה סגל ומשפ' לנישואי הנכד

הר"ר ישראל מאיר סגל ומשפ' לנישואי הבן

הבה"ח משה סגל לנישואיו

ה"ל ע"י

מסכת החברותא
רח' שני 3

02 - 5829688 ☎

02 - 5325477 :פקס

ת.ד. 5080

ירושלים 91050

